

Сабри паша признава от първите две сражения минимални загуби: 3 убити от башибозука и черкезите, 2 ранени офицери, 2 ранени войника и 10 ранени башибозука или общо 17 души извън строя. В същност загубите са били много по-големи. Това косвено признава същия Сабри в доклада от 10 юли, в който подчертава сериозността на положението и иска спешно войскова помощ.

След прекратяване на огъня вечерта неприятеля съсредоточава силите си на безопасно разстояние от южната страна, а от север оставя само постове. След като четата се отморява и настъпва нощния мрак, отново се отправя на север. С престрелка пробива обръча, завива на запад и край Неданските гори се отправя на юг. И през този нощен преход няколко четника, вероятно ранени се откъсват от четата. Някои са убити, а други пленени. Сред тях е Петър Кънчев, който е заловен в Търновските лозя и вероятно ранения Иван Сивов. Според местни предания един четник умира в ливадата на бр. Аневи от с. Патреш, друг в Неданската гора, а трети в Павликенските ливади. По този начин четата продължава пътя си с около 109 души.

ТРЕТОТО СРАЖЕНИЕ /30/

Цялата нощ четата върви към Стара планина, като почива и подкрепя ранените. Хаджи Димитър изрично се противопоставя на мнението ранените да се изоставят или да им се даде отрова. Жаждата тя утолява от малки блата и локви. Благодарение на уменията на Хаджи Димитър да разпознава далечни шумове с прилепено ухо към земята, четата избягва среща с една от потерите. По-късно е пленена друга, по-малка потеря. Тук отново се проявява великодушието на Хаджи Димитър. Той се отнася към заловените като към военнопленници. Не позволява каквото и да е насилие над тях и ги пуска на свобода, като взема обещание, че няма да се сражават срещу тях.

През нощта четата преминава през крайната махала на Павликени. На зазоряване минават през западната